

KATE MESSNER este o autoare americană de cărți pentru copii, născută în 1970, la Medina, New York, SUA. Înainte de a deveni scriitoare „cu normă întreagă“, a fost reporter TV și profesoară de limba engleză pentru gimnaziu, predând elevilor timp de cincisprezece ani. Cărțile publicate de Kate Messner îi îndeamnă pe copii să descopere și să-și pună mereu întrebări, ea însăși descriindu-se drept o fire curioasă.

Printre titlurile sale cele mai cunoscute se numără cărțile ilustrate *The Brilliant Deep* și *How to Read a Story*, romanele *Breakout*, *All the Answers* și *The Seventh Wish* (*A șaptea dorință*), care tratează problemele lumii moderne, precum și celebra serie de cărți *Ranger in Time*, despre un câine salvator care călătorește în timp.

Kate Messner a câștigat numeroase premii, printre care New York Times Notable și Premiul de Excelență The American Academy for the Advancement of Sciences / Subaru SB&F pentru cărțile științifice ilustrate.

KATE MESSNER

A șaptea dorință

Traducere din engleză și note
de Ioana Vilcu

ARTHUR

Cuprins

CAPITOLUL 1	
<i>Gheață nouă</i>	7
CAPITOLUL 2	
<i>Cel mai mic pește</i>	17
CAPITOLUL 3	
<i>Prima dorință</i>	30
CAPITOLUL 4	
<i>A doua dorință</i>	44
CAPITOLUL 5	
<i>Un pește și un feis</i>	56
CAPITOLUL 6	
<i>A treia și a patra dorință</i>	66
CAPITOLUL 7	
<i>Cu brio</i>	75
CAPITOLUL 8	
<i>A cincea dorință</i>	83

CAPITOLUL 9	
<i>Secrete din spital</i>	91
CAPITOLUL 10	
<i>Toate dorințele greșite</i>	99
CAPITOLUL 11	
<i>Semnătura de pe mașină</i>	110
CAPITOLUL 12	
<i>O altă Abby</i>	120
CAPITOLUL 13	
<i>Poze și răvașe</i>	130
CAPITOLUL 14	
<i>Vizita</i>	142
CAPITOLUL 15	
<i>A șasea dorință</i>	151
CAPITOLUL 16	
<i>Dansul mascotei</i>	163
CAPITOLUL 17	
<i>Recunoștință și mucii</i>	169
CAPITOLUL 18	
<i>Ce a spus gheața</i>	179
CAPITOLUL 19	
<i>Dansez cât de repede pot</i>	185

CAPITOLUL 20	
<i>Aștept și mă întreb</i>	193
CAPITOLUL 21	
<i>Ultima gheață</i>	202
CAPITOLUL 22	
<i>A șaptea dorință</i>	212
CAPITOLUL 23	
<i>Fără promisiuni</i>	219
<i>Nota autoarei</i>	229

CAPITOLUL 1

Gheață nouă

O singură dată văzusem flori de gheață.

S-a întâmplat în vacanța de iarnă când eu aveam șase ani, iar Abby, doisprezece. A dat buzna în camera mea îmbrăcată în pijamaua ei de flanelă verde.

— Charlie, trezește-te! Trebuie să vii să le vezi înaintea să dispară!

Ne-am luat gecile pe noi, ne-am băgat picioarele goale și pantalonii de pijama în cizmele de zăpadă și ne-am întrecut până afară, în josul străzii până la plaja stâncoasă care duce la lac. Stâncile care coborau până la gheață erau alunecoase, dar Abby m-a ținut strâns de mână. Când muchiile lor zimțate au făcut loc gheții netede și întinse, mi-a dat drumul și a îngenuncheat să se uite la un petic de zăpadă de deasupra acelei întinderi întunecate.

Doar că nu era zăpadă. Noaptea de dinainte fusese senină și geroasă. Părea că puzderia de stele care împrăștiaseră o lumină rece căzuseră din cer și se transformaseră în cristale în lumina dimineții. Un câmp plin cu ele se întindea pe gheață de la malul nostru și până la insula de hăt departe.

Flori de gheață.
— Sunt minunate!

Am fost convinsă că sunt magice. Abby a zis că și ea crede același lucru – iar o dimineață care începe cu flori de gheață care împodobesc lacul n-are cum să nu se transforme într-una magică.

Am alergat înapoi acasă, în bucătăria mirosind a clătite cu sirop de arțar, și i-am povestit mamei despre flori și despre posibila magie. Ne-a zâmbit de parcă avea un secret și, înainte să apucăm să întrebăm unde e tata, el a intrat pe ușă cu Denver în brațe. Știam că o să primim un pui de labrador auriu – doar că nu chiar în ziua aia.

Mai târziu, când l-am scos pe Denver la joacă, soarele topise frumoasele margini ale florilor de gheață și le transformase într-un strat normal de gheață. Dar, pentru câteva ore, ele decoraseră lacul cu aceeași magie ca a lui Jack Frost¹, pentru Denver și pentru noi.

Acum, în fiecare an, în prima cea mai rece dimineață de iarnă, mă duc în camera lui Abby și sar în patul ei până se ridică și vine cu mine afară să ne uităm. Uneori găsim lacul învolburat de valuri înghețate care aruncă țurțuri de gheață pe stânci. Uneori stă sub o pătură tăcută de ceață înghețată, care formează vârtejuri pe care nici nu le simți. Uneori e înghețat bocnă, acoperit de un strat negru de gheață.

Dar florile de gheață au apărut o singură dată până acum.

¹ Personaj mitologic răspunzător, printre altele, de vremea georoasă și de florile de gheață.

În săptămâna asta de vacanță am avut sentimentul că trebuie să apară iar. Și de ce nu azi?

E un an nou, în sufragerie sunt confetti lipite de covor de la petrecerea din noaptea trecută, iar pe frigider e un calendar nou, cu pagini lucioase. Pe calendar e încercuită o dată, 28 ianuarie, ziua în care o să-mi cumpăr rochia specială pentru concursurile de dans irlandez.

A fost un cadou de la mama și de la tata – un bilețel pe care scria: „Această adeverință îi dă dreptul deținătorului să-și achiziționeze o rochie pentru concursurile de dans irlandez (de maximum 300 de dolari).“ Poate că pare mult pentru o rochie, dar adevărul e că de-abia o să mi-o pot permite pe cea mai simplă. Rochiile mai fistiche costă mai mult de o mie de dolari, pentru că sunt acoperite cu cristale Swarovski, care reflectă lumina și strălucesc când dansezi. Trei sute de dolari nu o să-mi ajungă pentru o rochie cu cristale, dar sigur o să-mi găsesc ceva mai bun decât uniforma de școală – fustă plisată și cămașă albă – în care dansez acum.

Un an nou. Un calendar nou. O rochie nouă.

Și temperaturi-record. Așa a zis noaptea trecută prezentatorul care a anunțat vremea purtând o pălărie pentru petrecerea de revelion. Temperatura trebuia să ajungă la minus douăzeci și două de grade.

Centrala noastră a gemut și a suspinat noaptea trecută din cauza asta, dar, chiar dacă știi că parchetul va fi

rece, sar din pat pentru că poate azi e dimineața în care se întorc florile de gheață. Dacă e așa, nu vreau să le ratăm.

Alerg pe hol până la camera lui Abby, bat la ușă, apoi dau buzna înăuntru și sar în patul ei.

— Abby, trezește-te! Trebuie să mergem să vedem dacă au apărut florile de gheață!

Stau în genunchi, mă bâțâi și aștept să se ridice în capul oaselor și să mă lovească cu perna, cum face uneori.

Abby își trage perna peste cap.

— Charlie, e șapte. Lasă-mă-n pace.

Are vocea răgușită și hârșăită, de parcă s-ar îmbolnăvi. Dar nu-mi vine să cred că ar rata florile de gheață.

— Ab?

Încerc să ridic perna, dar și-o apasă și mai tare pe urechi.

— Haide... durează câteva minute și poți să te culci dup-aia.

— Pleacă.

— Bine. Mă duc singură.

Ies din cameră și trag ușa după mine mai tare decât ar trebui.

În august, când Abby a plecat la facultate, am plâns și iar am plâns. Indiferent cât mi-a tot spus tata că putem să ne vedem pe calculator, că o să vină acasă în vizită, am știut că n-o să mai fie la fel. Și am avut dreptate. În primele săptămâni ne-a scris mult și ne-a trimis poze cu campusul, dar pe urmă a fost prea ocupată cu cursurile. Chiar dacă Abby e acasă în vacanța de Crăciun, încă simt că e departe, că e somnoroasă și irascibilă când nu se pregătește să iasă în oraș cu prietenii ei. N-a petrecut revelionul cu noi, chiar dacă mama a făcut tacos

și negrese cu înghețată. Nu prea simt că sora mea s-a întors de fapt.

Dar n-am de gând să las ca proasta dispoziție a lui Abby să strice magia, dacă există. Alerg spre ușa de la bucătărie și mă îmbrac cu hainele de iarnă. Mama și tata stau la masă și beau cafea. Tata lasă jos ziarul și se uită la ținuta mea compusă din cizme de zăpadă și pijama.

— Unde mergi, Charlie?

În același timp, mama îmi spune:

— Să nu te prind că mergi pe gheață, Charlotte Anne! Se uită pe geam în josul străzii, înspre lac.

— N-a înghețat decât o noapte. N-a fost de-ajuns.

— Știu. Vreau doar să mă uit.

Mama dă din cap și se întoarce la rubrica de știri din sport, iar eu ies afară. Trebuie să mă opresc să respir, căci, deși soarele strălucește, aerul din dimineața asta fără niciun nor pe cerul albastru e atât de rece, încât mă ustură fața. Simt cum îmi îngheață nările când inspir.

Cizmele scârțâie când calc pe zăpada care a mai rămas pe trotuar de la furtuna de săptămâna trecută. Se pare că și pe lac sunt petice de zăpadă. Dar n-au cum să fie. Nu a nins deloc azi-noapte. Alerg până când ajung la stâncile înghețate, iar acolo încetinesc. Deja le văd.

Florile de gheață au apărut iar. Au răsărit peste noapte și au crescut strat după strat de gheață în timp ce noi dormeam sub cuverturi calde, în întuneric.

Sunt la fel de magice ca data trecută.

Îmi pun piciorul pe suprafața înghețată și întunecată a lacului și apăs puțin, testând gheața. Când aveam șapte ani am văzut o emisiune de salvare a oamenilor din ape înghețate, iar de-atunci sunt o fricoasă și

jumătate pe gheață. Dar îmi spun că apa de-abia îmi ajunge la genunchi în partea asta. Chiar dacă s-ar sparge gheața și așa cădea înăuntru, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să am tibiile foarte reci.

Mai fac un pas. Gheața e destul de puternică să mă țină – din câte văd, are vreo 8-10 centimetri –, așa că mă las să alunec până la primul petic alb și tăcut și îngenunchez ca să mă uit mai bine.

Mă aplec mult, așa cum a făcut Abby acum mulți ani, să mă uit mai de-aproape. Fiecare petală perfectă este ca o pană încastrată în gheață. Inhalez aerul înghețat, care mă răcește pe dinăuntru. Când expir, răsuflarea blândă și caldă topește floarea și nu mai rămâne nimic din ea. Pe ochiul de gheață fin și întunecat se mai vede doar o pată a magiei care-a fost.

— Ai verificat gheața aia cu-n burghiu?

Vocea mă sperie, mă întorc și o văd pe doamna McNeill, bunica lui Drew, stând lângă țârm într-un costum pentru snowmobil. Drew e lângă ea, îmbrăcat cu pantaloni de zăpadă și o geacă, și are un băț în mână. Drew ține mereu un băț sau altul încă de când l-am cunoscut, în clasa întâi. La început bățul înlocuia o pușcă sau o sabie, apoi îi folosea să se apere de urși grizzly și pume (care nu trăiesc în zona noastră, dar Drew e de părere că trebuie să fii mereu pregătit). Azi pare că ar fi doar un fel de vătraie pentru gheață.

Mă ridic și îmi scutur pantalonii de praf de flori.

— N-am burghiu, dar pare c-ar avea vreo 8-10 centimetri, zic eu sperând că doamna McNeill nu o să-i spună mamei. Apa nu e adâncă aici dacă vreți să veniți și voi.

Doamna McNeill și Drew își târșăie picioarele până lângă mine. Doamna McNeill se uită la florile de gheață.

— Măi să fie!

Se apleacă mult de tot, așa cum am făcut și eu, și expiră de parcă n-ar fi nimic acolo.

— N-o să țină mult după ce iese soarele, spune ea și oftează.

Asta mă face să vreau să fiu atentă unde respir, unde calc, să țină puțin mai mult.

— Nu vezi prea des așa ceva prin părțile noastre, ne explică doamna McNeill ridicându-se. Apar mai des în zona arctică, unde...

— Zici că suntem în zona arctică, o întrerupe Drew și își șterge nasul cu mâneca gecii.

— Scârbos! spun eu.

— Nu e scârbos.

Se strâmbă la mine, apoi își ridică mâna să se uite mai de-aproape la dâra strălucitoare.

— Știi că nasul și sinusurile produc un litru de mucozități pe zi?

— Scârbos, din nou, zic în timp ce râd și dau din cap.

Drew e un expert în lucruri grețoase. A fost ideea lui să avem și mostre de scaun la proiectul nostru de urmărire a animalelor, pe care l-am prezentat la târgul de știință din mai, anul trecut. Asta ne-a adus zece puncte în plus, dar mie mi s-a spus Răhățica până la sfârșitul anului.

— După cum ziceam, continuă doamna McNeill, iar Drew își dă ochii peste cap.

Doamna McNeill a fost profesoară de științe. Acum e la pensie și are grijă de Drew când părinții lui sunt la

muncă, adică mai tot timpul. Drew are parte de o mulțime de lecții de științe.

— Acest model de formațiune înghețată este un fenomen arctic. Când aerul este foarte rece și se formează gheață repede peste apa caldă, atunci...

Ea continuă să vorbească o vreme, dar eu n-o mai ascult. Scot aburi în aerul înghețat și mă uit cum dispar norișorii pe care i-am făcut până când doamna McNeill îmi dă un ghiont și mă întrebă:

— Crezi că ai putea să iei notă de trecere la un test despre subiectul ăsta?

— Nu v-am ascultat cu atenție, recunosc eu. Cred că nu voiam ca știința să strice magia.

— Știința e un fel de magie, îmi zice ea.

Dau din cap că da. Dar eu vreau să am parte de magia frumoasă și imposibil de explicat a florilor de gheață din ziua în care l-am primit pe Denver. Poate că așa o să găsesc o rochie perfectă la reduceri, să se încadreze în bugetul meu.

— Ar trebui să vii cu noi la pescuit mai încolo, îmi zice Drew.

— Mâine, îl corectează bunica lui. Mai e nevoie de încă o noapte rece ca să putem să mergem în siguranță pe lac până unde sunt pești. Ne-ar plăcea tare mult să vii cu noi, Charlie. Ne-ar prinde bine încă un partener de pescuit.

Obişnuiau să pescuiască cu bunicul lui Drew, dar a murit acum trei ani.

— Eu nu pescuiesc la copcă, le zic.

Adevărul e că vara îmi place la nebunie să pescuiesc, dar nu mă aventurez pe gheața formată deasupra

apei mai adânci de un metru. Nu sunt neînfricată ca Abby. Ea, mama și tata mereu încearcă să mă convingă să merg cu ei la patinat pe lac când gheața e groasă și sigură, dar, după părerea mea, nu există așa ceva. În fiecare an se găsește câte-un prost care crede că e destul de groasă și cade în apă pentru că de fapt nu e.

— Mulțumesc, totuși.

— Of, haide! insistă Drew. Ne înscriem la concursul „Pune-ți o dorință“. Se organizează ca să fie strânși bani spre a-i trimite pe copiii bolnavi de cancer la Disney World și chestii de genul. Cel care prinde cel mai mare biban câștigă o mie de dolari.

— Serios?

Când e vorba de dorințe, tot ce văd e o rochie acoperită cu cristale.

— Da. Și, dacă nu-l prindem pe cel mai mare, tot putem să vindem peștii la Taverna lui Billy, nu-i așa, buni?

Doamna McNeill încuviințează.

— Nu-ți dă mai mult de câțiva dolari pe kilogram, dar dacă ai o zi bună se adună.

Mă gândesc la asta. Poate că n-o să se adune suficienți bani să-mi iau o rochie foarte sclipicioasă, dar m-ar ajuta chiar și câțiva dolari pentru niște cristale în plus.

— Cât de departe mergeți pe lac?

— În primele zile stăm destul de aproape de țărm, îmi răspunde doamna McNeill. Bibanilor le place gheața nouă.

— Și mie.

Mă las iar în genunchi ca să mă uit la o altă floare dantelată.

Drew și bunica lui pornesc înapoi spre casă, dar ea se întoarce spre mine.

— Charlie, să nu mergi mai departe de-atât. Chiar dacă gheața e frumoasă, nu înseamnă că trebuie să te încrezi în ea. Mai are nevoie de încă o noapte de îngheț. Lasă magia iernii să-și facă efectul.

— Nu vă faceți griji.

Mă ridic și mă îndrept și eu spre țărșm, ascultându-i cum se ciondănesc umblând.

— Nu putem să mergem după-masă? întrebă Drew.

— Măine.

— Dar diseară, după cină, dacă e foarte rece?

— Măine.

— Îmi doresc ca gheața să se grăbească odată.

— N-ai decât să-ți tot dorești tu. Asta nu înseamnă că o să ți se împlinească dorința.

Poate că nu, mă gândesc eu, dar florile de gheață au împlinit-o pe a mea. Au făcut ca dimineața în care l-am primit pe Denver să strălucească. Acum, în cele din urmă, s-au întors. Iar eu sunt pregătită pentru mai multă magie.

Când ajung acasă, intru în bucătărie și-mi dau jos cizmele. Mama și tata se ceartă cu Abby la etaj, dar în bucătărie e cald și pe o farfurie mai sunt câteva felii de pâine prăjită cu scorțișoară. Denver e sub masă, așteaptă firimiturile. Mușc dintr-o felie, apoi împung cu degetul cristalele de zahăr. Mi le imaginez pe lac, strălucind în soarele dimineții, apoi sclipind pe o rochie în timp ce eu dansez cu brațele pe lângă mine, cu genunchii ridicați.

Poate că pescuitul la copcă e o idee bună.

CAPITOLUL 2

Cel mai mic pește

— Mă gândesc la un cuvânt, le zic părinților mei a doua zi la micul dejun.

Tata bagă chifla în prăjitorul de pâine și se uită în tavan.

— Vendetă?

— Crăițe, zice mama din debara, de unde scoate rachetele de zăpadă.

— Tata câștigă. Mă gândeam la telegramă.

— Ha!

Tata bate palma cu mine ducându-se să ia untul de arahide din cămară.

— Pfff!

Mama pune două perechi de rachete de zăpadă pe băncuța de lângă ușă.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Poți să trimiți o telegramă despre o vendetă, evident, spune tata. Nimeni nu trimite telegrame despre crăițe.

— Urăsc jocul ăsta, zice mama râzând.

E un joc tâmpit, dar e o tradiție de familie. Când eu aveam cinci ani și Abby unsprezece, obișnuiam să